अस्याज्ञावशगाः सर्व्वे भविष्यन्ति नराधिपाः। सर्व्वभूतात्मभूतस्य वायोरिव शरीरिणः।
एष रुद्रं महादेवं त्रिपुरान्तकरं हरं। सर्वलोकेष्वतिबलः साक्षात् द्रक्ष्यति मागधः।
एवं ब्रुवन्नेव मुनिः स्वकार्य्यमिव चिन्तयन्। विसर्जयामास नृपं वृहद्रथमथारिहन्। ७५५
प्रविश्य नगरीञ्चापि ज्ञातिसम्बन्धिभिर्वृतः। अभिषिच्य जरासन्धं मगधाधिपतिस्तदा।
वृहद्रथो नरपतिः परां निर्वृतिमाययौ। अभिषिक्ते जरासन्धे तदा राजा वृहद्रथः।
पत्नीद्वयेनानुगतस्तपोवनचरोऽभवत्। ततोवनस्थे पितरि मात्रोश्चैव विशाम्पते। जरासन्धः स्ववीर्य्येण पार्थिवानरकोद्वशे। ०कर०
॥ वैशम्पायनउवाच ॥ अथ दीर्घस्य कालस्य तपोवनचरो नृपः। सभार्य्यः स्वर्गमगमत्तपस्तप्त्वा वृहद्रथः।
जरासन्धोऽपि नृपतिर्य्यथोक्तं कौशिकेन तत्। वरप्रदानमखिलं प्राप्य राज्यमपालयत्। ७६०
निहते वासुदेवेन तदा कंसे महीपतौ। जातो वै वैरनिर्व्वन्धः कृष्णेन सह तस्य वै।
भ्रामयित्वा शतगुणमेकोनं येन भारत। गदा क्षिप्ता बलवता मागधेन गिरिव्रजात्।
तिष्ठतो मथुरायां वै कृष्णस्याद्भुतकर्म्मणः। एकोनयोजनशते सा पपात गदा शुभा।
दृष्ट्वा पौरैस्तदा सम्यग्गदा चैव निवेदिता। गदावसानं तत् ख्यातं मथुरायाः समीपतः।
तस्यास्तां हंसडिम्भकावशस्त्रनिधानावुभौ। मन्त्रे मतिमतां श्रेष्ठौ नीतिशास्त्रविशारदौ। ७६५
यौ तौ मया ते कथितौ पूर्व्वमेव महाबलौ। त्रयस्त्रयाणां लोकानां पर्य्याप्ता इति मे मतिः।
एवमेष तदा वीर बलिभिः कुकुरान्धकैः। वृष्णिभिश्च महाराज नीतिहेतोरुपेक्षितः।
इतिश्रीमहाभारते सभापर्व्वणि राजसूयारम्भपर्व्वणि जरासन्धप्रशंसायामष्टादशोऽध्यायः समाप्तञ्चराजसूयारम्भपर्व्व ॥ १८ ॥

॥ अथ जरासन्धबधपर्व्व ॥ ४ ॥

॥ वासुदेव उवाच ॥ पतितौ हंसडिम्भकौ कंसश्च सगणो हतः। जरासन्धस्य निधने कालोऽयं समुपागतः।
न शक्योऽसौ रणे जेतुं सर्व्वैरपि सुरासुरैः। प्राणयुद्धेन जेतव्यः स इत्युपलभामहे।
मयि नीतिर्ब्बलं भीमे रक्षिता चावयोर्जयः। मागधं साधयिष्याम इष्टिं त्रय इवाग्नयः। ७७०
त्रिभिरासादितोऽस्माभिर्व्विजने स नराधिपः। न सन्देहो यथा युद्धमेकेनाप्युपयास्यति।
अवमानाच्च लोभाच्च बाहुवीर्य्याच्च दर्पितः। भीमसेनेन युद्धाय ध्रुवमप्युपयास्यति।
अलन्तस्य महाबाहुर्भीमसेनो महाबलः। लोकस्य समुदीर्णस्य निधनायान्तको यथा।
यदि मे हृदयं वेत्सि यदि ते प्रत्ययो मयि। भीमसेनार्जुनौ शीघ्रं न्यासभूतौ प्रयच्छ मे।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तो भगवता प्रत्युवाच युधिष्ठिरः। भीमार्जुनौ समालोक्य संप्रहृष्टमुखौ स्थितौ। ७७५
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ अच्युताच्युत मामेवं व्याहरामित्रकर्षण। पाण्डवानां भवान्नाथो भवन्तं चाश्रिता वयं।
यथा वदसि गोविन्द सर्व्वं तदुपपद्यते। नहि त्वमग्रतस्तेषां येषां लक्ष्मीः पराङ्मुखी।
निहतश्च जरासन्धो मोक्षिताश्च महीक्षितः। राजसूयश्च मे लब्धो निदेशे तव तिष्ठतः।
क्षिप्रमेव यथात्वेतत्कार्य्यं समुपपद्यते। अप्रमत्तो जगन्नाथ तथाकुरु नरोत्तम।